

5. téma

V roku 2003 J. Ratzinger veľmi výstižne popísal ako sa v rôznych prostrediach dostáva do popredia úcta i obdiv voči Ježišovi, ale táto úcta a obdiv sú radikálne oddelené od Cirkvi a jej hierarchie. „V spoločnosti, ktorá sa sekularizuje, pozornosť voči Ježišovi vzrástla dojemným spôsobom. Ježiš už nepatrí len kresťanom... stal sa veľmi dôležitým aj pre hinduistov ... aj pre islam je Ježiš uctievaným a milovaným prorokom. A aj v samotnom kresťanskom svete, ktorý je hlboko rozdelený a ktorý prechádza od viery k sekularizmu, láska k Ježišovi nadobudla novú šírku a význam. Je milovaný a vyhľadávaný dokonca aj v kruhoch kritických voči Cirkvi. S tým však súvisí zvláštny proces: Ježiš je vnímaný ako muž protikladu proti hierarchii, proti hierarchii všetkých čias, tiež a predovšetkým proti súčasnej hierarchii. Je vnímaný ako človek, ktorý ruší zákony, prekonáva inštitúcie, preskakuje ich umelo vytvorené múry a tým nám dáva akýsi revolučný impulz; posilňuje, utešuje a vedie jednotlivca v jeho opozícii proti inštitúciám a Cirkvi. Takto popri viere Cirkvi rastie v kresťanstve úplne iný obraz Ježiša: Ježiš nie cirkevný, pravý Ježiš, ktorého možno rozpoznať len vtedy, ak sa človek oslobodí od cirkevných zväzkov. Ide to až tak ďaleko, že sa nezostáva len pri tvrdení, že Cirkev si vzala Ježiša ako rukojemníka alebo že ho od istého úseku svojich dejín sfaľovala, ale že táto práca by sa už začala evanjeliami, že samotné evanjeliá by ho z-cirkevnili a z-božštveli; a tak preto, aby sme našli „pravého Ježiša“, musíme nielen odporovať Cirkvi, ale aj vrátiť sa aj pred evanjeliá.“ (In cammino verso Gesù Cristo, 2003)

Tento text nás upozorňuje na náš vzťah k Cirkvi a k predstaveným Cirkvi. Dejiny Cirkvi, už aj tej apoštolskej nám veľmi zreteľne hovoria, že svätosť a slabosť, jednota, ale aj narušitelia jednoty, to všetko v Cirkvi existuje. Avšak nad tým všetkým je láska k nej, k budovaniu spoločenstva a vďačnosť za to, čo nám ako celok odovzdáva.

Božie slovo

Šavol, Šavol, prečo ma prenasleduješ? (Sk 9,2) Tento text predstavuje hlboké stotožnenie sa Ježiša s Cirkvou, so spoločenstvom veriacich a ich pastiermi.

Boh chce, aby sa teraz kniežatstvám a mocnostiam v nebesiach skrze Cirkev ohlasovala mnohotvárnna múdrosť Boha (Ef 3,10)

Kristus miloval Cirkev a vydal za ňu samého seba (Ef 5,25)

... kto prorokuje, je väčší ako ten, kto hovorí jazykmi, iba ak by aj vysvetľoval, aby sa budovala Cirkev. (1Kor 14,5)

A v Cirkvi Boh niektorých ustanovil po prvé za apoštolov, po druhé za prorokov, po tretie za učiteľov, potom sú zázraky, ďalej dary uzdravovať, pomáhať, viesť, dar rozličných jazykov. (1Kor 12,28)

Kristus hlavou Cirkvi, on, Spasiteľ tela. (Ef5,23)

Sme Kristovo telo (1Kor 6; 1Kor 12, tu si môžeme prečítať väčšie state)

Písmo nám teda na mnohých miestach presvedčivo dokazuje, že kresťanská viera nie je len nejaký individuálny vzťah ku Kristovi a tiež, že Cirkev nie je len nejaké slobodné spoločenstvo, ale spoločenstvo, v ktorom Boh koná, pôsobí, ustanovuje, skrze nástupcov apoštolov. Samozrejme, to všetko prijať predpokladá, že sa opierame o Písmo, ktoré nemožno obchádzať, či už pri pohľade na Hlavu (Krista) alebo Cirkev (jeho telo), usporiadané podľa Božieho ustanovenia a podľa darov Ducha.

Slovo Cirkvi

SVETLOM NÁRODOV je Kristus. Preto tento posvätný koncil, zhromaždený v Duchu Svätom, veľmi túži ohlasovaním evanjelia každému stvoreniu (porov. Mk 16, 15) osvietiť ľudí Kristovým jasom, ktorý žiari na tvári Cirkvi. Keďže však **Cirkev je v Kristovi akoby sviatosťou, čiže znakom a nástrojom dôverného spojenia s Bohom a jednoty celého ľudstva, ...** (Lumen Gentium 1)

Teraz už nestojí pred nami nijaký bezprostredný cieľ, ale veľký a náročný horizont každodennej pastorácie. V rámci všeobecných a osvedčených súradníc je potrebné pokračovať v jednom jedinom programe evanjelia, ako sa to robí odjakživa v dejinách všetkých cirkevných skutočností. V samotných miestnych cirkvách sa môžu nastoliť také konkrétne programové línie, ktoré umožnia, aby sa ohlasovanie Ježiša Krista dostalo k jednotlivým osobám, stvárňovalo spoločenstvá a hlboko vplývalo na spoločnosť a kultúru svedectvom o evanjeliových hodnotách. K týmto programovým líniám patria aj pracovné ciele a metódy, vzdelávanie spolupracovníkov, ako aj hľadanie potrebných prostriedkov. Preto **naliehavo povzbudzujem biskupov miestnych cirkví**, podporovaných rozličnými zložkami Božieho ľudu, aby s dôverou načrtli etapy budúcej cesty a **uviedli do súladu rozhodnutia jednotlivého diecézneho spoločenstva s rozhodnutiami susedných cirkví i Cirkvi všeobecnej.** (Na začiatku nového tisícročia, 29)

Čl. 1. *Saleziáni spolupracovníci a saleziánky spolupracovníčky v Cirkvi § 1. Saleziáni spolupracovníci sa pohotovo, ochotne a v saleziánskom duchu začleňujú tak do farnosti, ako aj do diecézy. Keď ich Cirkev povoláva k posvätnej službe, vykonávajú ju na podporu a rozvoj cirkevnej pastorácie. (PAŽ, I, pozri aj čl. 4 odrážka druhá a štvrtá)*

Naša situácia

1. Aké sú naše možnosti spolupracovať na diecéznej úrovni? Sme tam prítomní? Ako saleziáni?
2. Uvedomujeme si, že mladých i mladé rodiny máme privádzať a uvádzať do Cirkvi?
3. Modlíme sa za diecéznych kňazov, podporujeme ich, hľadáme spoluprácu s nimi aj za cenu námahy ich alebo len kritizujeme?
4. Nepôsobíme ako uzavreté spoločenstvo? Na našich stretnutiach sa bavíme len o našich problémoch alebo aj o problémoch Cirkvi, v ktorej žijeme?

Toto sme spoznali a hlbšie si uvedomili

.....

Toto by sme mohli zmeniť v našej životnej praxi

.....